

ANUL II.

Nr. 48

SIBIU,
29 Noemvrie
1931.

Supliment la foala „Lumina Satelor” | Un număr din foale costă: Lei 2'50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.”) 100 Lei

Vrășmașii „Oștii Domnului“.

Dăm în continuare ceea ce spune preaiubitul nostru apărător, I. P. Cuv. Sa arhimandritul I. Scriban, în ziarul »Epoca«, privitor la hulele »Glasului« din Bucovina.

Pe ce temei — se întrebă păr. Scriban — își ia îndrăzneală »Glasul Bucovinei« să biciuiască pe unul care luptă împotriva beției cu izbânzi, ca nimeni altul?

Ori o fi redacția »Glasului« împănată cu bețivi și nu le e pe plac să fie pe lume vre-o înjghebare care desființează patima lor?

Noi nu vedem temeiurile, iar ce vedem sunt băgăneli fără temeii. Să stăm însă de vorbă și despre ele.

Răspunzând Părintelui Puiu, (misionarul Bucovinei care a încercat să ne apere, răspunzând »Glasului«), »Glasul« spune că e de prisos să se mai ridice cineva la o luptă împotriva beției, fiindcă această luptă e dusă cu destulă putere de alții. Iată însăși cuvintele ziarului: »Lupta contra beției; sudalmelor, jocului de cărți, vrăjmașiei, hoției și contra altor patimi omenești, o duce cu succes de mii de ani preoțimea ortodoxă, și pentru combaterea acestor rele nu era de loc nevoie ca părintele Trifa, să-și creeze o »oaste«. În lupta contra relor suntem cu toții ostași ai Domnului ca fii credincioși ai sfintei noastre biserici, fără să ne înregimentăm în oastea părintelui Trifa«.

Câte vorbe atâtea minciuni. Că preoțimea luptă de mii de ani împotriva beției, nu e adevărat. Luptă unii preoți, dar preoțimea nu. De ar lupta cu toții, n'ar mai fi beție, cum nu e în Suedia, unde a desființat-o Preotul Vizelgren.

Lucrarea preoților nu e una și aceeași dela începutul creștinismului până acum. Când e mai tare, când mai slabă. Problemele sunt când unele, când altele. De aceia e o copilărie a vorbi de lupta împotriva beției ca de un punct de programă care ar fi stat înaintea preoțimii ortodoxe viu și neschimbat și neuitat dela începutul ei până acum. Aceasta e o chestiune nouă și nu de mii de ani.

Noi acum pregătim preoțimea pentru aceasta, iar păr. Trifa este tocmai unul din preoții care s'a înhamat la aceasta și duce lupta mai viu. De aceia este de toată nevoia ca tot mai mulți să se ridice la această luptă și să primim cu brațele deschise pe cei ce se pornesc la aceasta, mai cu seamă că lupta este mai slabă acum ca anul trecut și ca acum doi ani.

Că toți creștinii sunt ostași ai Domnului în lupta împotriva beției și altor rele, iar nu e adevărat. Dovadă sunt domniile dela »Glasul Bucovinei«, care împiedică pe un frate al lor, păr. Trifa, de a duce steagul acestei lupte, ba-l și bîrfesc.

Ostași sunteți voi? Mai îndrăzniți să puneți pe fruntea voastră acest cuvânt?

Deci domniile dela »Glasul« au spusă în ochi și mai îndrăznesc să vorbească?

Apoi să vorbească, dacă le dă mâna. Să vorbească până la capăt în această chestiune, și noi le-om ținea bună tovărășie.

Dorim ducerea înainte a acestei discuțiuni, pentru ca lumea să vadă de partea cui e dreptatea și cine greșește în această luptă.

Arhim. Scriban.

Pentru două servitoare.

Ce oameni ciudați mai sunt și ostașii ăștia! Într'o seară mă pomenesc iar cu o solie dela ei să mă pogor în mijlocul lor. E o seară cu ploaie rece, dar plec. Mă grăbesc în mijlocul lor nu cumva să fie la mijloc iarăși atare »deraiere«, sau cine știe ce »crimă de moarte«.

Și când colo, în casa fratelui Bucur, ce aflu? O minunată înțelegere a rosturilor Oastei Domnului. Ostașii urmăriseră deaproape două servitoare cari cercetaseră regulat, un an de zile, adunările Oastei. Iar acum, aflând că cele 2 surori pleacă în satul lor, ostașii au aflat de bine să le facem o mică adunare de despărțire și de încurajare pentru calea în care pleacă.

Ce frumoasă seară a fost acea! Părintele Trifa le-a ținut o frumoasă vorbire, dându-le un mic dar: câte un Noul Testament cu Psalmi, legat frumos. Le dă acest dar ca o merinde duhovnicească pentru întreaga viața lor. Și le aduce aminte că năcazuri și prigoane multe vor avea. Intorcându-se pe la casele lor cu Noul Testament și cu cântări duhovnicești, oamenii vor striga îndată după ele că »s'au ratăcit« la oraș. Dar ele trebuie să sufere și să birue batjocora și prigoana.

Frumoase cuvinte le-a spus și fratele Bucur, iar sora Tili

le-a vorbit la inimă ca unor surori ce intră în războiul cel sfânt.

Și așa ne-am încărcat surorile cu merinde duhovnicească. Iar în cealaltă zi, ele au plecat cu lacrimi în ochi, pe la casele lor, unde îndată s'au pus pe lucru și au înfiripat o Oaste de 10 surori, cari se strâng serile și îl slăvesc pe Dumnezeu prin cântări și cetiri din cărțile sfinte (în altă parte, publicăm raportul fraților dela Sibiu cari au fost acolo).

Ce înțelegere frumoasă din partea fraților mei ostași! Așa am înțeles și înțeleg eu Oastea: o pescuire pentru Domnul, dela om la om, dela suflet la suflet. Așa a lucrat și preascumpul nostru Mântuitor. Eu numai de când lucrez cu Oastea, îmi dau seama de ce Mântuitorul a lucrat mai mult în lumea de jos, în lumea celor mici și umili.

Însă pentru criticantii Oastei firește, acest lucru e o »crimă de moarte«. Să ajuți două suflete să-și păstreze curăția vieții în Sodoma și Gomora unui oraș — este o crimă de moarte. Iar să le trimiți înapoi în satul lor cu Noul Testament și cântări duhovnicești — aceasta e de sigur o crimă și mai de moarte.

Slăvit să fie Domnul că ne-a ajutat și ne ajută să facem astfel de »crime«.

MUSCA.

Într'o seară, mă apucasem să mai scriu câte ceva pentru gazeta noastră și aproape terminasem un mic articolaș.

Dar tocmai când mai aveam câteva rânduri de scris, ce să vezi? În vârful peniței s'a înfipt o muscă, care se înne-case mai înainte în călimara cu cerneală și căzând pe hârtie, mi-a mănjit tot articolașul.

Destul de supărat, am aruncat musca la o parte și m'am apucat să-l scriu pe o altă foaie curată. Și scriind eu așa mi-am zis: Stai, că și din pățania aceasta pot scoate o învățătură.

După cum începusem eu

să scriu frumos și pe urmă căzând musca mi-a mănjit totul, la fel se întâmplă și cu unii creștini.

Ei încep să trăiască o viață nouă, o viață creștinească și în »cartea vieții« li se scrie frumos pe pagina lor. Dar tocmai când mai au puțin de viețuit în această lume, se a-fundă iarăși în noroiul păcatelor și mănjesec tot ce s'a scris frumos despre ei.

Deaceia sf. apostol Pavel zice: »Mă mir că vă întorceți așa de repede de la cel ce v'a chemat prin harul Lui Hristos«... Gal. 1—6.

I. Tudusciuc, inv.

O, Isuse prea iubit!

O, Isuse prea iubit
Pentru mine ai murit
Sus pe cruce restignit
În piroane fîntuit.

Cât de mult Tu ne-ai iubit
Că din ceruri ai venit
Și Golgota ai suî
Moarte crudă-ai suferit.

Doamne, crucea când privesc
Nu pot să nu Te iubesc...

O, Isuse, Domn ceresc,
Inima Ți-o dăruiesc.

Domnule 'mpărat ceresc
Eu Te rog: de-acum voiesc:
Viața să Ți-o dăruiesc,
Pentru Tine să trăiesc.

Cât voi fi pe-acest pămînt
O, Isuse, Domn prea Sfînt
Slavă! ne'ncetat să-Ți cânt
Ție și Tatălui Sfînt.

I. Marini, inv.-ostaș.

Războiul cel sfânt ce se dă pentru cucerirea unui suflet.

Dupăce i-a răspuns Diavolului, Emanuil vorbește cetății Sufletul.

Dupăce, Emanuil, fiul Impăratului, i-a răspuns Diavolului, a zis: voiesc să-i spun câteva cuvinte și cetății Sufletul.

Despre aceasta auzind Diavolul, îndată a dat poruncă să se închidă toate porțile cetății.

Emanuil, fiul Impăratului, a început a grăi așa:

O, sermane Suflet! Milă-mi este foarte de tine. Tu l'ai recunoscut pe diavolul de împărat al tău și singur te-ai făcut robul lui. Lui i-ai deschis porțile, iar mie mi le-ai închis. Lui i-ai jurat credință, iar dela mine ți-ai întors fața. O biet Suflet! Ce voiu face cu tine? Să fac din tine praf, sau să te întorc la sânul milostivirii mele? Ascultă-mă, o Suflet! Ascultă cuvintele mele, faptură iubită a Tatălui meu. Milă voesc iar nu jertfă! De ce fugi de prietenul tău și alergi la dușmanul tău? Toată puterea mea este îndreptată nu cătră peirea ta, ci cătră peirea dușmanului tău. Eu trebue să-l izgonesc și va veni ziua, când el va fi în lanțuri, iar tu, poporul meu, te vei bucura de aceasta. Desigur, nu-mi este greu a te lăsa în peire și a mă îndepărta, dar tu îmi ești scump și Eu am promis Tatălui meu a te mântui. De azi eu încep războiul contra dușmanului tău. •El te-a cucerit și s'a așezat în tine cu minciună și mișelie. Eu îl voi scoate afară și îl voiu demasca.

»Cuvintele mele sunt adevărate. Eu sunt în putere a mântui, și te voiu scoate din mâinile ispititorului«.

Această cuvântare a fost adresată cătră cetatea Suflet, dar nici un cuvânt nu a ajuns până acolo, căci porțile Auzului fuseră din greu zăvorâte, și o gardă severă nu permitea nici unuia din locuitori să

se apropie de această poartă. Iată în ce robie oarbă trăia Sufletul în timpul acela, când a recunoscut de voie bună pe Diavol ca pe împăratul lui.

Când s'a convins Emanuil, că locuitorii cetății nu vreau să-L primească, atunci a chemat toată oștirea și a ordonat să aducă cea mai mare parte din arme la porțile Auzului și Vederii, ca să cucerească cu forța orașul.

Dar de altă parte Emanuil încă tot se silea cu îndemnul

și cuvântările blânde se aducă sufletul la recunoașterea vinovăției sale. Din când în când trimitea cătră el pe voievozii săi cu diferite chemări și propuneri.

Dar locuitorii cetății Sufletul nu voiau să audă de aceste chemări. Ei ascultau întru toate de împăratul lor, Diavol. Față de chemările și atacurile lui Emanuil, locuitorii cetății Sufletul, s'au strâns la un mare sfat, împreună cu împăratul lor, Diavol. În sfatul

acesta au chibzuit ei ce este de făcut față de atacurile lui Emanuil. (Despre sfatul acesta și despre hotărârile ce s'au luat, în numărul viitor).

Explicație.

La cele istorisite în numărul trecut și în numărul acesta, se dau următoarele lămuriri:

Vorbirea lui Emanuil, fiul Impăratului (Hristos, Fiul lui Dumnezeu) cătră Diavolul, e a se înțelege astfel:

Hristos știe șiretenia Satanii. El a auzit făgăduințele lui mincinoase, hula lui josnică de Dumnezeu. El îi va cere socoteala pentru căderea omului și îl va nimici. El îi va aduce aminte, că omul este creatura lui Dumnezeu și de aceea li aparține Lui; că El, Emanuil, este Fiul lui Dumnezeu și de aceea are toate puterea în cer și pe pământ; că El a rescumpărat pe om cu prețul cel scump al sângelui său, și în sfârșit, că El a venit din porunca Tatălui, a mântui pe om din robia lui Satan și îl va mântui. După aceea, Emanuil (Hristos) se adresează cătră om; îi arată iubirea Sa; îi aduce aminte despre cum s'a răsculat și a păcătuit, îi arată mila pentru căderea lui spirituală și îl cheamă cătră El. Dar omul a încuiat poarta Auzului... Nu aude cuvintele milostivirii, nu se gândește că securea zace la rădăcina pomului. Așa e și acum. Câți oameni au urechi și nu aud, au ochii și nu văd, înzestrați cu inimă și nu simțesc — fiindcă sufletul lor este în robia Satanei. El le șoptește că toate acestea sunt basme; că toate acestea sunt pentru oameni proști și oamenii îl cred pe diavolul, pe »tatăl minciunii« și se lapadă de Hristos, care este »Calea, Adevărul și Viața«. (Va urma).

Deslegarea gâcitorilor biblice din nrul 46.

Dăm în continuare deslegarea gâcitorilor biblice cari s'au publicat în numărul 46:

21. Care au fost acele 6 persoane, cari au avut raiul aici pe pământ?

Isus, Moise, Ilie, Petru, Iacob și Ioan, pe muntele schimbării la față.

22. În Vechiul Testament sunt 4 femei profete, dintre cari una este mincinoasă. Cari sunt aceste?

Miriam, 2 Moise 15, 20. Debora, Iudecători 4, 4. Hulda, 2 Regi 22, 14, iar cea mincinoasă: Noadia, Nemia, 6, 14.

23. Care este acel om, care a murit fără să se fi născut?

Adam, fiind el făcut, iar nu născut. Tot așa și Eva.

24. Care este acel om care s'a născut înainte de Hristos și încă n'a murit?

Ilie, fiind el răpit de viu la cer, fără să moară.

25. Care stâncă a vorbit sute de ani?

1 Samuil 7, 12.

26. Cine a primit un dar de 15 mii 400 berbeci și țapi?

Iosafat. 2 Cronici 17, 11.

27. Cine ținea școală biblică de 4 ori pe zi?

Nemia 9, 3.

28. Care profeție din Vechiul Testament e repetată de 6 ori în Noul Testament?

Isaia 28, 16 cu psalm 118, 22: la Matei 21, 42; Marcu 12, 10; Luca 20, 17; Fapt. Ap. 4, 11; Romani 9, 33; 1 Petru 2, 7.

29. Care copil purta 77 de nume?

Judecători 8, 14.

30. Care împărat avea 400 de cai în grajdurile sale?

1 Regi 4, 26.

Alte 10 gâcitori Biblice.

41. Cine a văzut de pe o mică insulă, cea mai mare cetate dintre toate cetățile lumii?

42. Cine este cel mai păcătos om din lume?

43. Cine este acel rege care avea o armată de 307 mi și 500 oameni, comandați de 2600 de ofițeri?

44. Cine a fost rege numai atât cât a ținut o masă (un prânz)?

45. În ce carte și în care capitol se vorbește despre un oraș cu 9 porți, și cum se chemau acele porți?

46. Unde e vorba despre cea mai lungă rugăciune?

47. Unde spune Dumnezeu că nu voește să asculte rugăciunea unui credincios?

48. Unde se află cântarea cea mai duioasă și plină de iubire pentru cei întemnițați?

49. Cine este acela care la

porunca Domnului a învățat pe de rost peste 40 versuri dintr'un capitol al Bibliei?

50. Cine este acela căruia îngerii i-au făcut rost de o pălărie?

Istorie morale.

Nemulțumitul.

Un om eșise la scosul cartofilor. Dăduse Dumnezeu o roadă, cum rar se mai văzuse. Cartofii erau adevărați dovleci, unul ca unul de mari și frumoși.

Dar omul de colo, suspină: uită ce năcaz veni pe capul meu!... nu s'au făcut cartofii cei mărunți... ce dau eu acum la porci??

Așa e omul cel cu credința slabă: veșnic nemulțumit și nemulțumitor bu-nului Dumnezeu.

Vorbe mari.

Eu — zicea vestitul poet german, Goethe — nu mă pot lipsi de fericirea de a crede într'o viață viitoare. Eu cred cu Evanghelia că sunt morți chiar pentru această viață cei cari nu cred în cealaltă.

Din roadele Oastei Domnului*)

Bețivul de la Sărulești.

Povestire adevărată... Era în satul acela un mare bețiv. Mai întâi, el mergea cu băutura nu numai până ce-i ieșea părul prin căciulă, dar chiar până ce, asemănându-se cu porcii, cerceta cu nasul noroalele din șanțurile tuturor drumurilor din sat și împrejurimi.

De felul lui, era paznic la curtea și la via unei doamne bune, evlavioase și îngăduitoare (dna Brăiloi, sora noastră dela Sărulești). În această îndeletnicire a lui, bețivul nu era deloc cinstit. Fura ce putea — și ducea tot, la crâșma cea afurisită. Doamna vedea că purtările lui nu sunt cinstite, dar îi trecea cu vederea, rugându-se lui Dumnezeu pentru întoarcerea lui la cele bune. Vremea însă trecea, fără să aducă vre-o schimbare. Omul nostru cerceta mereu fundul șanțurilor și fura dela buna stăpână.

Într-o zi însă, veni la conacul acelei doamne, câțiva călători, care nu semănau de loc cu cei obișnuiți (ostașii Domnului dela București). Acești călători erau mai potoliți, cu chipul mai luminat și vorbeau molcom despre cu totul alte lucruri decât în vorbirile cele anoste de toată ziua. Ei se priveau între sine cu ochi de mare și curată prietenie, își ziceau »frate«, deși erau de deosebite ranguri în viață, — doamnei gazde îi spuneau »soră«, dar, în deobște, vorbirea lor era despre Dumnezeu, despre Mântuitorul nostru și despre faptele cele bine plătute Lor.

La vremea prânzului, ei, mai întâi, s'au închinat cu smerenie, și pe urmă, s'au așezat cu toții la aceeași masă, gustând din mâncările simple și bând din apa rece adusă atunci dela fântână. Iar după amiază, s'au strâns cu toții sub un copac stufos din grădina mare a stăpânei locului, — și acolo, minune mare, ei au deschis cărțile și au început să cânte laolaltă. Iar după aceea, unul din ei s'a ridicat și în vorbe simple, calde, pornite din cuget și inimă nefățărîtă, le-a vorbit »fraților« despre întoarcerea la Domnul.

Bețivul urmări, și el, pas cu pas ciudata trecere de vreme a acestor oameni, — și stătea acum deoparte sub umbrar, și asculta pe vorbitor. La o vreme, când vorbitorul arăta limpede din carte că Mântuitorul lumii a scoborât din veșnicie tocmai ca să ajute pe cei păcătoși, — bețivul a simțit în suflet o sguuire, așa cum nu avusese niciodată. A privit în

jur, a dat să zică ceva, dar pe loc l-a cuprins o muțenie și o împietrire fără de asemănare. A zis atunci că moartea s'a apropiat la doi pași înaintea lui și că de-acuș totul s'a sfârșit. Dar vorbitorul grăia domol: »ca să ne putem smulge din păcat, trebuie mai înainte de orice să ne mărturisim păcatul, să-l urâm — și să ne hotărâm a nu mai trăi cu el...«

Bețivul a auzit, — a tăcut — și pe dată, a fugit, ca un îndrăcit, în fundul viei, fără țipăt, fără glas.

Spre seară, oaspeții doamnei au plecat, după ce, iarăși, în cântece, au proslăvit pe Dumnezeu.

Trei zile, bețivul nu s'a arătat nimănui dela curte. Doamna cea bună însă văzuse în sufletul slugii ei începutul lucrării celei bune. A căzut atunci în grea rugăciune pentru scăparea omului celui păcătos.

A patra zi, în cerdacul casei, bețivul s'a fost arătat în fața doamnei. De cum a ajuns în dreptul ei, a căzut în genunchi și a strigat cu mare glas:

— »Sunt un păcătos. Te-am furat ani de zile, ca un nemernic. Omoară-mă, — dar iartă-mă.«

Și n'a mai putut vorbi, căci peste glas s'a lăsat pânza caldă a lacrimelor. Stând la picioarele doamnei, bețivul plângea și nu îndrăznea să-i atingă nici încălțările. Dar, deasupra lui, și alți ochi plângeau, iar lacrimile lor, cădeau pe spina-reșă încovoiată a penitentului.

Când a ridicat ochii asupra stăpânei, cel ce fusese ticălosul bețiv, a văzut că ea îl iertase desăvârșit — și că, mai mult, îl iubea acum, cum nu-l iubise niciodată.

Doamna l-a ridicat spre ea, i-a luat mâna domol — și așa, ca doi pelerini pe drumul vieții, au mers spre icoana din peretele răsăritului, și acolo au îngenunchiat amândoi, rugându-se și mulțumind lui Dumnezeu că i-a invrednicit pe unul să se izbăvească, — pe altul să ajute la izbăvire.

Din clipele acelea, omul dela Sărulești este *altul*, care nu mai vrea și nici nu mai poate să recunoască pe omul vechi, cel ce scurma cu nasul, ca porcii, prin șanțurile drumului, și fura pe buna stăpână.

Povestire adevărată, dragii mei... Faptele din ea s'au petrecut aidoma — și încă mai mult — în zilele anului acesta, aici, aproape de Capitală, la Sărulești...

Al. Lascarov-Moldovanu.

*) *Intâmplarea de mai sus este un rod duhovnicesc al Oastei Domnului din București, secerat pe urmele eșirii ei în comuna Sărulești (despre cari am mai scris). Preaiubitul nostru frate, scriitorul Al. Lascarov-Moldovanu, a prins acest rod în minunata istorisire de mai sus, pe care o luăm din ziarul »Neamul Românesc«.*

Istorie morale.

Un răspuns bun.

Mă tot mir de tine cum mai poți suferi atâtea batjocori și prigoane? — fu întrebat odată un ostaș al

Domnului, care avea foarte mult de suferit.

Eu mă mir de altceva — răspunse ostașul... eu mă tot mir cum mai pot purta bucuria cea mare a renașterii mele la o viață nouă.

In legătură cu crizele de azi.

În legătură cu chipul de alături (Iosif tâlcuind visul lui Faraon) se poate ceti în Calendarul nostru o minunată tâlcuire în jurul crizelor de azi; să ne feriască bunul Dumnezeu de criza cea mare: de cele »7 vaci slabe« și »cele 7 spice goale«.

Cetiți și răspândiți pe tot locul acest Calendar plin cu lucruri de mare preț.

Dela Oastea Domnului din Sibiu.

Păznuirea amintirii Sinodului din Efes — o măreață serbare întru cinstea și cinstirea Maicii Domnului.

Sâmbătă, în praznicul Intrării în Biserică, Oastea Domnului din Sibiu a avut o măreață serbare și o mare bucurie. Pentru ziua aceasta, s'a pregătit, din bună vreme, păznuirea amintirii sinodului din Efes. Anul acesta s'au împlinit 300 ani de când soborul ecumenic din Efes s'a pronunțat contra ereticilor de pe atunci, cari spuneau că Preacurata Fecioară e numai Născătoare de om, și nu Născătoare de Dumnezeu.

În chip deosebit am păznuit și noi această istorică bucurie. Sala noastră cea mare, avea sus, pe perețele din față, o preafrumoasă icoană a Maicii Domnului, pe care surorile ostașe o împodobiseră cu o cunună de flori albe și ramuri de brad.

Sala abia încăpea mulțimea de popor. La picioarele Stăpânei, de Dumnezeu Născătoare, se formează o altă cunună vie: peste 30 de copilași, băieți și fetițe, se așează pe podiumul de sub sfânta icoană.

Adunarea se începe cu cântarea: Cuvine-se cu adevărat. Toate cântările din adunarea aceasta au slăvit pe Maica Domnului.

Ia apoi cuvântul părintele Nanu. Incepe cu istoricul serbării și apoi trece într-o cuvântare caldă și mișcătoare despre cultul Maicii Domnului presărând vorbirea cu câteva pilde și istorioare înduioșătoare până la lacrimi. Toată lumea lacrimază.

Urmează 3 fetițe cari declamă 3 minunate poezii cu subiecte din viața Preacuratei. Fratele Buzea, stud. teolog, împreună cu alți câțiva teologi cântă Irmosul Praznicului.

Părintele Trifa vorbește despre ce a văzut în călătoria la Ierusalim în legătură cu viața Maicii Domnului; și despre Mormântul Maicii Domnului, cu multe amănunte mișcătoare.

Urmează iarăși o cântare și alte 3 fetițe declamă iarăși 3 poezii ascultate cu lacrimi în ochi.

Vorbește apoi părintele Secaș despre învățătura Bisericii privitor la cultul Maicii Domnului, lămurind această învățătură pe baza cărții »Mărturisirea ortodoxă«. A fost o expunere clară, călduroasă, pe înțelesul tuturor și încheiată cu o istorioară și câteva rugăciuni cari au stors lacrimi.

Urmează iarăși 2 fetițe cu declamări. Fratele Al. Morar, absolv. de Școala Normală, declamă în fața sf. Icoane, o mișcătoare poezie-rugăciune »Către Sfânta Fecioară«, scrisă de iubitul nostru frate, I. Marini; o poezie simțită și de cel ce a scris-o și de cel ce a spus-o.

Părintele Nanu citește de încheiere o mișcătoare rugăciune către Preacurata. Declamatorilor li se împarte un mic dar: iconița Maicii Domnului.

Am avut o serbare ce va rămânea deapururi vie în sufletul nostru împreună cu chipul Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoare.

Popor mult a luat parte la această serbare. Au strălucit însă și de data asta prin absența lor cei a căror datorie era să fie între noi (din cei vre-o 40 de preoți câți sunt în Sibiu, au fost de față 3).

Raportul No. 74, Oastea Domnului, București.

Cele din urmă două adunări (12 și 19 Noemvrie) s'au desfășurat cu aceeași însuflețire care domnește întotdeauna. Au participat și Părinții: V. Ouatu, Manta, Gh. Comana și Teofil. S'a cântat »Cu noi este Dumnezeu«, »Nădejdea mea«, »Cruce sfântă«, »In Grădina Ghetsimani«, »Veniți, veniți«, »S'apropie Isus acum«, un cântec de jale al Mitropolitului Veniamin Costache, »Apărătoarei Doamnei« și »Tatăl nostru«.

La 12 Noemvrie, rugăciunea de deschidere a făcut-o fratele nostru ostaș *Părintele Ouatu*. Cuvântul de zidire l-a avut fratele Tănăsescu din Oaste, grăind despre »posturile duhovnicești ale telefonului nostru cu Dumnezeu«. În legătură cu acest cuvânt cald, fr. Oprișan a vorbit despre credința ce stă la temelie științei adevărate dând bogată pilduire despre ce-au făcut adevărații credincioși în știință. Fratele Marin Țăranu a făcut o interesantă comunicare din misiunea duhovnicească de la sate, apăsând asupra prigoanei ce se desfășură contra mărturisitorilor Evangheliei și a ocrotirii pe care Dumnezeu o dă celor ce-L iubesc. Rugăciunea de încheiere, rugăciune întriripată, a făcut-o părințele Comana.

La 19 Noemvrie a grăit, luminos și simplu, fr. Marin Țăranu despre omul făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și care prin păcat, a ajuns de nerecunoscut. În legătură cu acest cuvânt, fr. Oprișan, folosind prilejul intrării în Sfântul Post al Crăciunului, a făcut o documentată arătare a căilor pe care putem reveni la chipul și asemănarea lui Dumnezeu: renașterea prin

pocăință integrală și altoire cu sângele și trupul lui Hristos.

Fr. Tănăsescu a pilduit despre viața predată în mâinile Domnului fără zăbavă.

Pentru a trece prin fața conștiinței ostașilor figurile Apostolilor Domnului, fr. Oprișan începând seria încă din primăvară cu Sf. Apostoli Petru și Andrei, în seara aceasta fr. Grigore Forsea, cu darul de povestitor duhovnicesc, o schiță în continuare cu linii cari vor rămâne neuitate, chipul cel spiritual al Sf. Apostol Filip. Minunile, predicele și jertfa sa de cruce au impresionat mult pe ascultători.

Implinindu-se chiar în această zi 12 ani de la moartea poetului nostru Al. Vlahuță, fr. Oprișan a scos în lumină creștinismul lui de rară calitate arătând ce temeiu pune acest scriitor pe Biblie pentru renașterea spirituală a poporului nostru.

Rugăciunea de încheiere a făcut-o fr. Oprișan.

În Dumineca de la 15 Noemvrie a avut loc în casa fr. Binescu o nuntă a unui frate. Slujba a făcut-o părintele Toma Chiricuță și Manta. O prea frumoasă predică a ținut cu acest prilej Părintele Chiricuță. E de prisos să spunem că nunta sa desfășurat întru totul duhovnicește, fără »chef și lăutari«. S'a mâncat în Domnul. S'a băut în El. S'a slăvit numele Lui în cântări și cuvinte învățate de la Duhul Sfânt. Au grăit spre întărire Părintele Manta și fr. Oprișan. Ostașii au dăruit mirilor o mie de lei și o dragoste în Domnul, care nu se va uita.

Secretariatul Oastei.

„Nu-i așa că suntem eretici?“

Duminecă în 1 Noemvrie a avut loc nunta tinerilor Ioan Focșa cu Maria Stamate, în com. Racova.

Au venit frați din 3 Județe: Roman, Bacău și Neamț. La ora 2 după amiază s'au pus masa în casele mirelui. Ca băutura la masă s'au servit numai puțin vin curat de viță; tot timpul s'au petrecut în cântări sfinte și predici. Noi ne credeam că suntem la nunta din Gana Galilei așa de frumos ce au fost. Dar Diavolul a căutat și el așa băga codița dar n'a avut loc, căci toți am fost cu pază și bine pregătiți și diavolul a rămas rușinat. La ora 6 seara toți neam despărțit cu dragoste frățescă.

Nui așa, că suntem eretici domnilor criticantți căci s'a făcut o nuntă fără muzicanți, și s'a isprăvit cu pace? Pentru că la cele 2 nunți cari au fost mai înainte au rămas doi morți. Și anume la 1 Octomvrie la nunta fiului lui Nică Mălnici au fost un mucenic. Nicu Pascu i-a dat o palmă la tatăl mirelui atât de sdravănă în cât a rămas mort pe loc. Iată ce s'a ales de pe urma acestei nunți.

La o altă nuntă din 15 Octomvrie a. c. Costache Pop, după ce s'a îmbătat s'a spânzurat. Au adus 1 litru rachiu și 3 pachete de tutun, le-au pus pe masă, iar el s'a spânzurat de cârligu lămpii. Iată două nunți cu 2 morți.

Vai ce mișel e diavolul! Tocmai de aceia își caută el oameni cari îl servesc și îi pune să zică că noi ostașii suntem rătăciți, căci de pe urma noastră nu poate avea nici un câștig.

Judecați și dvoastră domnilor criticantți dela Iași, care nuntă a fost eretică, a ostașilor cea fără muzică și alcool, sau cele două cu cei 2 morți (aici are cuvântul și preotul Niculea!). Spuneți? Mai ales de ați cunoaște Adevărul n'ati judeca fără de vreme, ci ați veni să vedeți și apoi să judecați. Noi din partea noastră zicem slăvit să fie Domnul care n'ia dat ajutor spre a ne lumina și a eși din tina păcatelor. Mai cetiți domnilor prin Noul Testament căci slujind prea mult diavolestii politici de partid, veți fi lipsiți de Impărăția lui Dumnezeu Gal. 5, 20—22, și punându-vă în slujba francmazonilor, nu mai aveți timp a cerceta Sf. Scriptură, care ne este mântuire, Ioan 5, 39.

Noi ostașii din Moldova jud. Neamț, Bacău și Roman întrunindu-ne întrun număr foarte mare, strigăm într'un glas, jos cu toți politicianii și Francmazonii dela Iași și cu cei dela Cernăuți, să nu se amestece în treburile sf. Biserici Mame ortodoxe, Ps. 86, 5.

Ostașii Domnului din jud. Neamț, Bacău și Roman. (Urmează o mulțime de iscălituri).

Pentru lucrul Domnului...

La Apelul fraților dela București pentru »lucrul Domnului«, sosesc mereu răspunsuri din »toate unghiurile țării«. Continuăm cu publicarea darurilor sosite.

Dela Oastea din Orăștie și Căstău.

Dela preaiubitul nostru luptător, N. Crețu, inv.-director, Orăștie, am primit 1500 Lei, cu notificarea: trimite suma aceasta în colectă pentru scumpa noastră Tipografie; și anume 1000 Lei dela Oastea din Orăștie, iar 500 Lei dela frații ostași din Căstău. Nume nu se va aminti. Am fi trimis și mai mult, dar și la noi, ca pretutindeni, în O. D. sunt tot oameni săraci, căci »bogații cu anevoie intră în împărăția ceriurilor«.

N. Crețu, inv.-director școlar.

Un dar de cărți.

Cucernice Părinte Trifa! Insuflețit de minunatul exemplu al fraților dela București, dar mai ales de gestul Sf. Tale care ai dăruit strădania unei vieți întregi »Oastei Domnului«, din nevoile mele dar cu dragă inimă, dăruiesc și eu »Oastei Domnului«, de praznicul »Intrării în biserică« 30 (treizeci) de exemplare din cartea »Toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm«, ca din vânzarea lor, să se ajute Tipografia.

Sibiu, la praznicul »Intrării în biserică«, 1931.

Preotul Gheorghe Secaș.

Mulțumim părintelui Secaș pentru dragostea ce ne-o arată și cu acest dar (un dar mare, în preț de peste 2000 Lei). Dar alături de aceasta, cuvine-se să-i mulțumim din tot sufletul și pentru ostelile ce le face în adunările Oastei, ajutând lucrul Domnului cu minunatele-i predici și învățături. Domnul să-i răsplătească râvna și ostelile cu dar și ajutor de sus.

Dela Oastea din Beznea—Bihor.

Dela Oastea Domnului din Beznea, jud. Bihor, am primit un dar de 400 Lei, și anume: din fondul Oastei Lei 200; Dumitru Caba I. Gheorghe Lei 100; Teodor Caba, agent sanitar, Lei 40; Ioan Ungur, Lei 40 și Dumitru Caba Lei 20.

Dela Oastea din București, un nou dar de 1000 Lei.

Prin fratele I. Binescu, am primit un nou dar de 1000 Lei, »în numele Domnului, dela frații din București, Dumnezeu este cu noi, El ne ajută mereu«.

Dela Oastea din Șoșdea—Timiș.

Dela Oastea Domnului din com. Șoșdea, jud. Timiș, am primit — prin preaiubitul nostru luptător și conducător al Oastei de acolo, părintele Bohariu — un dar de 1000 Lei, fără specificare de nume.

Un dar de 500 Lei.

Dela un vechiu prietin și cetitor al foilor noastre, Ion Stănculescu, din comuna Balșu, județul Romanați, am primit un dar de 500 Lei.

Alte daruri.

H. Tănăsescu Dima, București	Lei 100	N. N. jud. Timiș	50
Dumitru O. Herția, Tg.-Mureș	100	Nicanor Ostoia, Reșița, jud. Caraș	50
V. Butnariu și fiul Emanoil com. Piatra—Neamț, jud. Neamț	200	Florea Ghibuță, gardian, Chișinău	100
Dtru Nicodim, com. Comănești, jud. Bacău	50	Ostașii: N. N. Armianu	30
Ioan C. Ițu, contabil, Luduș jud. Turda	50	V. Gh. Grigoriu	20
		I. V. Boghian	20
		I. V. a Dăscăliții	30
		com. Gropnița, jud. Iași	
		Florea G. Pavelescu București	100

Mulțumim și din acest loc fraților ostași și tuturor dăruitorilor pentru dragostea ce ne-au arătat-o. Bunul Dumnezeu să răsplătească cu dar și ajutor de sus darurile și jertfele lor.

Rapoarte.

La Agârbiciu—Sibiu.

Sfințite Părinte! În Dumineca din 15 Noemvrie urmând sfatul Sf. Voastre am mers eu subscrisul împreună cu zelosul luptător fratele Aron Belașcu în comuna Agârbiciu pentru a cerceta pe iubitele noastre surori în Domnul, Paraschiva și Sofia de care neam despărțit nu de mult fiind ele în Sibiu.

Mare a fost bucuria noastră și a lor, la întâlnire.

La ora 1 am avut adunare, venind lume multă, în casa surorii mele Gafia Făjețan care și ea era așteptând împărăția lui Dumnezeu, slujind Domnului cu toată casa ei și cu alte câteva femei care au venit la Domnul.

După rugăciunea de deschidere am cântat, Bate moartea la fereastră. Pe urmă am luat cuvântul subscrisul spunând între altele cum primește Domnul pe ceice-și plâng pă-

catele cu părere de rău cu pilde din Scriptură toți ascultătorii plângeau, și noi. Era momente înălțătoare pe care nu le vom uita nici când.

Apoi am cântat, Intoarcete, o fiu pierdut, după care a vorbit fratele Belașcu despre cum a aflat el pe Domnul prin cărțile părintelui Trifa vorbind și despre cum trebuie a trăi după ce am aflat cu adevărat pe Domnul.

Pe urmă am încheiat cu o rugăciune. Atunci din mulțime pășesc următorii cerând să se înscrie în Oastea Domnului:

Anica Radu cu fica sa Paraschiva, Nicolae Făjețan cu soția Gafia și fii lor, Aron, Ana, Maria și Paraschiva, Nicolae Făjețan finul meu cu soția Sofia, Maria Cloțan și fiul Vasile, Nicolae Vintilă și soția Sofia, Maria Băcilă cu fica Aurelia, Mihail Hentea cu soția și fica Sofia, Maria Lazar, Lucreția Mara, Maria Boar, Ioana Drusan toți din com. Agârbiciu.

Nicolae Bucur, umil ostaș, în Oastea Domnului, Sibiu.